

El llenguatge

Tan aviat com

vindrà 63/IV/1980

El Diccionari normatiu no admet el mot prompte amb valor adverbial, és a dir, significant «aviat», sinó com a terme dialectal, caràcter que confirma la Gran Enciclopèdia Catalana. I sembla efectivament evident que els qui, en aquelles zones on l'ús de prompte com a adverbí no és viu, diuen «Se'n va cansar prompte» o «Ho han enllestir molt prompte», ho fan a causa de la influència del castellà, en què «pronto» és l'equivalent habitual del nostre aviat.

Encara més s'ha d'atribuir a la influència del castellà l'ús de la locució conjuntiva temporal «tan prompte com», que sentim sovint en la transmissió radiofònica de notícies: «Els manifestants es van dispersar tan prompte com hi va comparèixer la força pública», «Donarem més informació sobre aquest cas tan prompte com ens arribarà». Creiem que cal considerar, doncs, inadmissible l'ús d'aquesta locució. I és, certament, del tot innecessària, car disposem en català d'un bon seguit de locucions que es poden usar amb el mateix valor, començant per tan aviat com, que és la que li correspon literalment.

El Diccionari Fabra no recull aquesta locució (al mot aviat, és clar), però la trobem a la Gran Enciclopèdia Catalana, així com a diversos tractats gramaticals, entre ells a la gramàtica pòstuma del mateix Fabra (1956): Tan aviat com arribarà dinarem, Us pagarem tot el que us devem tan aviat com tindrem diners. Les altres locucions que tenen un valor idèntic o anàleg són així que, tot d'una que, tot seguit que i tan bon punt. Així que va arribar ens va explicar el que havia passat, Ho van resoldre tot d'una que s'hi van posar de valent. Tot seguit que em va veure em va tenir a saludar, Tan bon punt va arribar vam començar a sopar.

Hi ha, encara, d'altres locucions formades amb el mot prompte calcant les del castellà, que haurien també d'ésser evitades: «de prompte», en lloc de la qual cal dir de sobte, de cop i volta, tot d'una, tot d'un plegat, i «per de prompte», d'introducció més recent, que cal substituir per d'entrada, de moment, de primer o d'antuvi.

Albert Jané